

PISALI STE NAM

Dober dan, življenje!

Želja vsakega človeka je živeti - živeti čim dlje in ostati zdrav do pozne starosti. Toda želje so včasih podobne sanjam. Niso uresničljive in ne izpolnijo se. Življenje, ta zastojni božji dar, pa je lep, enkraten in neponovljiv. Začne in konča se z jokom. Prižgana svečka ob krstu... in poslednji dan. Znamo življenje in njegove vrednote ceniti, spoštovati, negovati, ohranjati in prenašati na ostale okrog sebe? Znamo biti luč v temi, opogumljati in tolažiti v težkih trenutkih, pregnati tesnobo sočloveku?

Mlad človek, poln energije in zagnanosti, močan, zdrav, kuje načrte za prihodnost. Želja po učenosti in znanju ga vodi do dokončanja šolanja, nato načrtuje zaposlitev, išče zaslužek, želi si ustvariti lastno družino in dom. Leta minevajo, mine tudi mladost. Zdi se, da se zgodi naenkrat, ko obhaja Abrahama, vsi mu zaželijo še enkrat toliko let. Toda... morda tedaj bolezen že načinja njegovo telo. Velikokrat se prepozno odloči za pregled. Bolezen prejšnjega stoletja - rak - lahko nemoteno in potuhnjeno napreduje in se razrašča v njem. Skorajda do konca ne daje nobenih znakov, vendar nezadržno razjeda... kot razjeda rja železo na prostem. Prav tako se je zgodilo meni. Pri tem sem imel tudi veliko sreče. Nič bolečin, samo nekaj pokašljevanja pol leta. Sem nekadilec, zato je bilo vse to zdravnikom sumljivo. Preiskave so pokazale, kar so pokazale, izvid je bil pozitiven, diagnoza nesporna. Rak! Kaj zdaj? Zdrzil sem se, se predramil. Takoj me je prešinilo, da se me ne sme polotiti panika, zavedal sem se, da strahu ne smem dovoliti, da me dobi v svoje kremplje. Trdno sem se odločil spopasti s to boleznijo. Pristal sem na kirurški poseg - brez strahu, brez živčnosti, z neomajno vero in upanjem. Verjel sem in zaupal strokovnjakom ter božji pomoči. Teden zatem sem se napolil v bolnišnico, da čimprej prestanem, kar me čaka.

V domači fari so obhajali praznik sv. Jurija, patrona kraja, zaščitnika. Obrnil sem se še s prošnjo nanj, preden sem legel pod kirurški nož. Sledila je nekajurna operacija. Ko sem se prebudil iz narkoze, je bila ura petnajst. Glasno sem izgovoril: "Živ sem." Prisotna zdravnica se je nasmejala, zatem vzdihnila sama pri sebi in dejala: "Splača se potrpeti. Zdržite! Živeti je lepo!" Ta stavek je bil zame tako zelo, zelo pomemben in vzpodbuden. Vsidral se je globoko vame in še zdaj mi večkrat pride na misel. Nato sem zaspal, prepeljali so me na oddelek za intenzivno nego, kjer me je baje obiskala žena, vendar se tega nisem zavedal. Tam sem nemočen preležal štiri dni - podnevi večinoma nisem zaznaval dogajanj okoli sebe, v prečutih nočeh pa v sobi slišal marsikaj ter o tem veliko razmišljal. Opogumljala me je tudi žena, svojci in znanci z vsakodnevnimi obiski. Hotel sem vzdržati. Kajti hotel sem živeti. Nazadnje sem celo že sam opogumljal okolico in hrabil domače, naj ne bodo zaskrbljeni in žalostni zaradi mene, saj premagujem bolezen in sem odločen živeti. Med drugim sem se spomnil zgodbe o školjki, v katero je zašel oster tujek, pesek, ki jo je dolgo časa mučil, povzročal bolečine, da je jokala, nakar se je iz teh solza v njej rodil biser, prečudovit dragulj. Jaz sem ležal, nekateri so morda v mojem močno shuššanem telesu že videli nekoga, ki ga

dejansko več ni, toda moja hčerka je bila noseča in tega sem se veselil, želel sem videti in spoznati to bitje, ki je raslo v njej.

Uspelo je. Lep, sončen majski dan je bil, ko sem zapustil bolnišnico. In rečem: tisočkrat hvala rešiteljem, hvala za nov rojstni dan. Postal sem nov, drugačen človek, z drugačnimi pogledi na svet in z neomajnim spoznanjem, da je življenje največje bogastvo tega sveta. Ni cene v denarju zanj. Ni nadomestila za to, da ti je dano opazovati rodovitna polja, zelene gozdove, nočno nebo, posuto z zvezdami, sevajočo polno luno. Veselil sem se novih, prijaznih, srečnih ljudi, ki so me, tudi ko to ni bilo več tako potrebno, še vedno opogumljali.

V poznem poletju, ko je na polju cvetela ajda in so jo obletavali roji čebel in so bile na vrtovih ter oknih cvetlice v polnem razcvetu, je na svet prijkala vnukinja. To je bil zame največji, najpomembnejši dogodek. Vesel, da tega ni mogoče opisati, srečen kot malokdaj in radoveden sem jo sprejel v naročje in začutil bitje njenega srca. Večje radosti mi moje novo življenje ni moglo prinesiti. Ogledoval sem si to nemočno, majhno, čudovito bitje; še lastovice, ki so si ustvarile gnezdo pri nas, so pogosteje preletavale dvorišče, vrtnice so bohotnejše cvetele, trava je bila še gostejša in bolj zelena. Grelo je vroče sonce, jaz pa z novorojenim bitjem v senci drevesa. Živ. Z božjo milostjo in pomočjo ter zaupanjem zrem naprej, v prihodnost. Verjamem, da volja z blagoslovom najde pravo pot. Imam dokaz: zastavljeni cilji in želje so se uresničile. Hvala Bogu!

Po premagani hudi bolezni - živ in srečen z vnukinjo Luno

Letošnje leto je ugodnejše, čutim olajšanje, lanske težave in skrbi so za menoj. V družini vlada veselo razpoloženje, optimizem, vrnil se je smeh. Radi imamo življenje, ne glede na trnje, ki se je ovijalo okrog njega. Imejmo se radi, prinašajmo svetlobo v temo nesrečnim, bolnim, polepšajmo jim dneve, kolikor jih je še preostalo. Naučimo se odpustiti, za dano prositi in se zahvaljevati. Dobro se vedno vrača z dobrim, za vsako nočjo se rodi nov in svetel dan. Le verjeti je treba vanj. Bolezen ni nesreča, je opozorilo, da moramo spremeniti način življenja, se posvetiti in prisluhniti našemu telesu, mu tudi privoščiti počitek, ga negovati in spoštovati.

Maks MEŠL

V spomin Jožetu Korenu

Ob obletnici smrti

Lanska božično-novoletna številka Novic je bila že med bralci, ko je v Framu po novem letu preminil Jože Koren. Tako mu v občinskem časopisu v aktualnem času niso mogle biti zapisane besede zahvale, posebej še za delo v skupnosti. Naj bo to storjeno s spominom nanj ob obletnici njegovega odhoda.

Jože se je Korenovim v Loki rodil leta 1949, na kmetiji, ki se ji po domače reče Krjančevo. Ko se je kot mlad voznik zaposlil v Špedtransu, so v podjetju hitro spoznali njegove sposobnosti in mu zaupali opravljanje najzahtevnejših voženj po takratni Jugoslaviji, Evropi, Aziji.

Kot samostojnega avtoprevoznika so ga potem poleg strokovnosti odlikovale tudi človekoljubne lastnosti: razumevanje in čut za težave drugih ter dobrosrčnost, saj je mnogokaj opravil za malo plačila, tudi prijateljsko, zastonj. Tako je delal tudi za kraj. Več mandatov je bil v Krajevni skupnosti Fram eden najbolj prizadevnih na področju komunale in prostorskega urejanja. V času prvih dozidav šole je veliko prispeval s svojim prevozništvom. Enako lahko rečemo za dela pri obnavljanju cerkve, župnijskih poslopij in urejanju okolice. Nikoli ni odrekel pomoči organizacijam in društvom. V vsaki publikaciji kraja je zapisan kot darovalec, donator. Ko so se mu zahvaljevali, je rad rekel: "Saj je za kraj, da bo vsem lepo."

Do vsakega je bil pozoren, spoštljiv in dober. To še posebej velja za njegov odnos do kolegov in prijateljev, ki so mu izredno veliko pomenili. S svojo prijaznostjo, gostoljubnostjo in dobrodušnostjo je izžareval človeško toplino.

Vsega tega so bili še posebej deležni žena Zalika in sinova Aleksander in Tomaž. Ko sta odrasčala, ju je začel očetovsko razumevajoče uvajati v delo svojega podjetja. To se je pokazalo kot zelo smotrno, saj sta ob pomoči poklicnih kolegov - družinskih prijateljev lahko takoj nadaljevala delo prezgodaj izgubljenega očeta.

V mnogih pridobitvah skupnega pomena za kraj in občino je tudi njegov nesebični prispevek, zato spomin nanj živi.

Slavko OSEBIK

ODLOČIL JE ŽREB

V prejšnji številki Novic smo vas z objavo fotografije značilnih gondol v mestu na vodi popeljali v oblegan turistični kraj sosednje Italije. Da gre za posnetek, ki je nastal v Benetkah, sta pravilno odgovorila tudi naša tokratna izžrebanca (ker gre za predpraznični čas, ko smo - med drugim - vsi tudi nekoliko bolj radodarni, smo tokrat izjemoma izžrebali kar dve dopisnici z odgovorom na nagradno vprašanje).

To sta: **Sara VILČNIK** iz Frama 75 N, p. Fram in prejemnik Novic izven naše občine, **Stanislav KORES** iz Sp. Jablan 28 A, p. Cirkovce.

Nagradi sta bili poslani po pošti. Čestitamo!

Uredništvo

Misija Amerika

Za dosego življenjskih ciljev smo pripravljene storiti marsikaj. Sam sem se za izpolnitev svojih sanj ter dosego enega izmed svojih največjih ciljev podal preko "luže".

"Zakaj študij v Ameriki?" me je vprašal skoraj vsakdo, ki me pozna. Moj odgovor se je največkrat glasil: "Za osebno zadovoljstvo," vendar vse skupaj ni bilo tako enostavno kot odgovor.

Začelo se je ob mojem prvem obisku Združenih držav Amerike pred tremi leti, ki ga najlažje opišem kot tri tedne trajajoč oddih na Divjem Zahodu. Sprehod po Hollywoodu, kockanje v Las Vegasu ter vsemogočni Los Angeles najbrž v vsakomur prebudijo željo po dosegu t.i. "ameriških sanj". Po prihodu domov sem v podzavesti še zmeraj čutil močan vpliv ameriške kulture ter glas, ki mi je govoril: "Izkoristi priložnost". Kmalu zatem sem vstopil v zadnji letnik Srednje ekonomske šole v Mariboru, ki mi bo vedno ostala v najlepšem spominu, še posebej zato, ker mi je dala obilo znanja ter vzpodbudila željo po izzivih ter težnjo po nenehnem zastavljanju višjih življenjskih ciljev. Kot edino napako, ki sem jo storil v srednji šoli, štejem vpis na Ekonomsko-poslovno fakulteto v Mariboru. Ne bi želel, da bi me kdo razumel napačno: moje zanesenjaštvo ter predanost managementu sta ogromna in management ostaja moj glavni karierni cilj, vendar... prvotno izbrana fakulteta očitno ni bila zame. Zelo težko sem se privadil na odnos, ki ga imajo profesorji do študentov, na krivično ocenjevanje in podobno. Vse te okoliščine so, poleg nekvalitetnih predavanj, privedle do usihanja moje želje po učenju. To je moja izkušnja, svojega mnenja ne vsiljujem nikomur in na nikogar tudi ne želim metati slabe luči, res pa je, da EPF vsekakor ni bila fakulteta zame, oziroma kot bi rekli nekateri: "Na EPF se preprosto nisem našel".

Dostikrat sem pomislil na študij v tujini, vendar največkrat v smislu podiplomskega in ne dodiplomskega študija. EPF resda ima izmenjavo študentov in v okviru slednje je bila vsekakor najboljša opcija Nemčija. Vendar je že samo dejstvo, da je angleščina vedno bila dominanten jezik v mojem življenju, izključilo to možnost. Tako sem po dobrem letu študija na EPF ugotovil, da se najin odnos počasi končuje. Kocka je padla, ko se je k razočaranju nad EPF pridružil še osebni razlog - moja čustva. Tedaj sem imel dovolj poguma, samozavesti ter odločnosti, da zapustim našo prelepo deželo in da pridobim izobrazbo v Ameriki. Tako so se začele enoletne priprave na dodiplomski študij v ZDA. Pot, ki se je kaj kmalu izkazala za trnovo, vendar s srečnim nadaljevanjem in, upam ter verjamem, s prav takim koncem.

Kritična ter primarna stvar je bila zbiranje podatkov o študiju, pri katerem mi je glavni vir informacij bil internet. Časa nisem imel na pretek, kajti večina tujih študentov začne planirati svoj odhod v ZDA dve leti pred dejanskim odhodom, zato sem moral pohiteti. Prva ovira, ki sem jo moral prestopiti, sta bila dva izpita: TOEFL - to je izpit angleškega jezika in ga morajo opraviti vsi tuji študentje, ki vstopajo v ameriški šolski sistem, ter SAT, ki je neke vrste ameriška različica mature. Izpitov še zmeraj ni mogoče opraviti v Sloveniji, zato sem se zanju moral podati v Zagreb. Po uspešno opravljenih izpitih je sledilo ogromno pisanja: prijave na želene univerze, pisanje resume-ja in esejev, razlago našega ocenjevalnega sistema ter seveda najpomembnejše - prevod

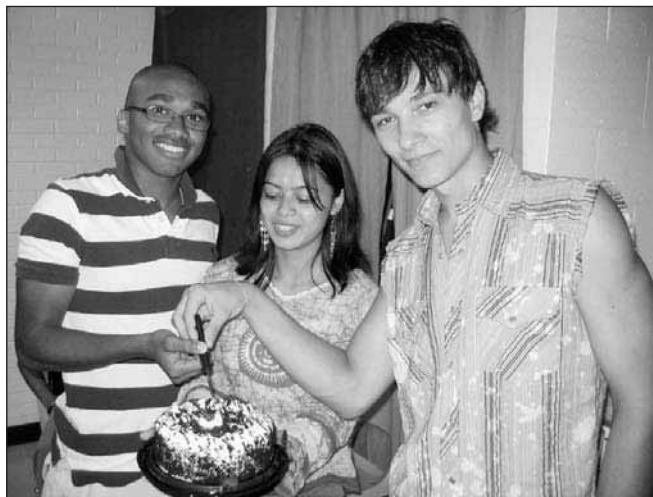
in overitev srednješolskih spričeval. Vse to je bilo potrebno odposlati izbranim univerzam do konca meseca decembra oz. do roka, določenega za posamezne univerze.

Naslednji ter največji problem, s katerim sem se moral soočiti, pa je bil vsekakor povezan z iskanjem štipendij oz. finančne pomoči. V Ameriki je namreč študij plačljiv in univerze so po večini v privatni lasti, cene študija pa se gibljejo med 5 pa vse tja do 8 milijonov tolarjev letno. Finančno pomoč lahko iščeš na več načinov: pomoč Republike Slovenije, slovenskih podjetij, tujih podjetij v Sloveniji, na občinah, štipendije ameriških univerz,... Kar hitro sem ugotovil, da vlada Republike Slovenije z ministrstvi od leta 2003 dalje ne podeljuje štipendij za dodiplomski študij v ZDA. Očitno je naši državi pomembneje imeti lastnega Falcona kot pa podpreti izobraževanje mladih državljanov. Za pomoč sem zaprosil tudi več kot 40 slovenskih podjetij in nekatera - eno izmed teh dobesedno vidim, če pogledam skozi domače okno - na prošnje niso niti odgovorila. Več sreče sem imel na domači občini, ki bi se ji ob tej priliki rad iz srca zahvalil, še posebej županu Branku Ledineku. Vsekakor pa gre največja zahvala moji mami, ki mi je vedno stala ob strani ter me podpirala v mojih dejanjih.

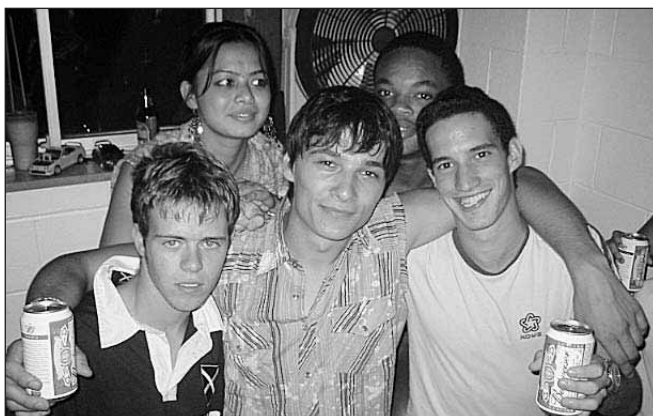
V začetku pomladi sem začel prejemati odgovore univerz, na katere sem se prijavljal v decembru lanskega leta. Od osmih univerz sem bil sprejet na štiri, s čemer sem bil več kot zadovoljen. Med temi univerzami je bila tudi Bentley College v Massachusettsu, ki velja za eno najboljših univerz za ekonomijo in management v ZDA. Ameriški sistem omogoča, da si študent sam izbere zeleno univerzo, seveda izmed tistih, ki ga sprejmejo. Pri meni je bil najodločilnejši kriterij pri izboru univerze denar, zato si najboljših in posledično najdražjih univerz nisem mogel privoščiti. Odločil sem se med dvema, ki sta mi nudili dovolj visoko štipendijo, da si pokrijem del stroškov šolanja in na koncu sem izbral Salem International University v West Virginiji. Sledila sta le še ureditev vize in nakup letalske karte ter dolgo pričakovani odhod, ki se je zgodil 17. avgusta 2004.

Sedaj, po dobrih treh mesecih študija, že lahko z gotovostjo rečem, da se je ves trud izplačal. Študij je zelo kakovosten in izkušnje, ki jih bom pridobil tukaj (izpolnujem obljubo, dano uredništvu Novic in se na kratko javljam iz ZDA - kaj več o študiju in samem življenju tukaj pa morda kdaj drugič), so neprecenljive. Že prvi vtis je bil sijajen. Univerza ni med največjimi, kar omogoča zelo osebni stik s profesorji. Osebe, študentje ter profesorji so zelo prijazni in novincem rade volje pomagajo pri aklimatizaciji v novo okolje. Sicer pa je - v nasprotju s Kalifornijo, ki sem jo v preteklosti že obiskal - West Virginija precej revna država, vendar ima tudi to svoje prednosti. West Virginija me kar precej spominja na Slovenijo, še posebej Štajersko, saj je bogata z gozdovi, neokrnjeno naravo, narodnimi parki ter prijaznimi ljudmi. Študijsko telo sestavljamo študentje iz 42 različnih držav sveta. Prosti čas najraje preživim s prijatelji iz špansko govorečih držav, kot so na primer Venezuela, Argentina, Mehika ter Čile, ki me počasi, vendar vztrajno učijo španskega jezika. Prostega časa resda nimam veliko, saj je študij zahteven in mi vzame tudi do 12 ur dnevno, vendar še ga vedno imam. Najraje zaidem na kakšno izmed hišnih zabav, ki jih organizirajo študentje višjih letnikov, ki živijo zunaj študentskega naselja. Zabave so zelo podobne tistim, ki jih prikazujejo v ameriških

najstniških filmih. Tam se študentje različnih ras, narodnosti ter religij zabavajo ob kozacu Budweiserja.

Goran (desno) v družbi temnopoltega sošolca in poševnooke sošolke

Septembra je Goran z novimi študentskimi kolegi in kolegicami z Japonske, Argentine, Nigerije, Kanade, Venezuele, Nepala, Tajske, Tajvana in Amerike praznoval rojstni dan

Kljub ameriški politiki ter njenemu nepriljubljenemu "diktatorju" Georgu Bushu, Amerika v mojih očeh ostaja deželna priložnost. Tukaj sem spoznal pravi pomen besede strpnost, nanašujoč se na raso ter religijo. Tukaj sem spoznal prijatelje iz vseh koncev sveta. Tukaj pridobivam znanje, ki ga bom potreboval na svoji poklicni in življenjski poti. Vsekakor pa se po končanem študiju, ki sicer ponuja veliko možnosti, želim vrniti domov, v Slovenijo, kajti navsezadnje sem le slovenske matere sin.

Goran CIGLER iz Rač